

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 105/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., T., zastúpenej advokátom JUDr. P. T., T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 2/2008 a jeho rozsudkom z 26. apríla 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 45/2011 a jeho uznesením z 25. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“),

ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 2/2008 (správne má byť 21 CoKR/25/2010, pozn.) a jeho rozsudkom z 26. apríla 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 45/2011 a jeho uznesením z 25. októbra 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh okrem iného vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu T., (ďalej len „žalovaný“), vylúčenia vecí – nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, keďže bola vedená ako vlastníčka týchto nehnuteľností v katastri nehnuteľností a tieto nadobudla v roku 1998 od predávajúceho T., spol. s r. o.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 Cbi/2/2008 z 27. apríla 2010 žalobu sťažovateľky zamietol. Podľa sťažovateľky okresný súd založil svoje rozhodnutie najmä «na tom, že na základe oboznámenia sa s privatizačným projektom spoločnosti T., š. p., ako aj s ďalšími listinnými dôkazmi, dospel k záveru o tom, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom privatizačného projektu, z dokladov nevyplýva, aký majetok vstupuje do privatizácie, došlo k dodatočnej neoprávnenej manipulácii s dokladmi, a teda sporné nehnuteľnosti nikdy neboli v rámci privatizácie platne nadobudnuté spoločnosťou T., a. s. a preto aj všetky ďalšie prevody vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam zo spoločnosti T., a. s. až k sťažovateľke sú neplatné.

Pokiaľ ide o zásadnú námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej bolo potrebné riadiť sa zákonom č. 17/1993 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 253/1991 Zb. o pôsobnosti orgánov Slovenskej republiky vo veciach prevodov majetku štátu na iné osoby a o Fonde národného majetku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, menovite jeho ustanovením čl. IV, okresný súd dospel k záveru, že ustanovenie čl. IV zákona č. 17/1993 Zb. na daný prípad nie je možné použiť, nakoľko by

išlo o neprípustnú retroaktivitu, keďže zákon č. 17/1993 Zb. nadobudol účinnosť 1. 1. 1993 a predmetný privatizačný projekt bol vyhotovený a schválený pred týmto dátumom.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie.

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 Cb 2/2008 z 26. 4. 2011 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 45/2011 z 25. 10. 2011 bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté.

Na dobrovoľnej dražbe konanej 19. 8. 2011 bola sťažovateľka nútená sporné nehnuteľnosti po druhý krát kúpiť, a to za cenu 657.000 €...

Sťažovateľka má za to, že bolo povinnosťou všeobecných súdov aplikovať na vec ustanovenie čl. IV zákona č. 17/1993 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 253/1991 Zb. o pôsobnosti orgánov Slovenskej republiky vo veciach prevodov majetku štátu na iné osoby a o Fonde národného majetku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého

(1) Ak pri prevode alebo prechode majetku vo vlastníctve štátu na iné osoby, ktorý sa uskutočnil podľa osobitných predpisov 1), boli porušené ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, je štát oprávnený podať návrh na určenie neplatnosti prevodu alebo prechodu vlastníctva. Pri podaní návrhu a v konaní pred súdom zastupuje štát prokurátor.

(2) Návrh na začatie konania možno podať do troch rokov od prevodu alebo prechodu vlastníctva."

Citovaný zákon síce neobsahuje obvyklé prechodné a záverečné ustanovenia, avšak zároveň žiadnym spôsobom neurčuje jeho aplikáciu iba na „privatizácie“ po 1. 1. 1993. Výklad nemožnosti „retroaktivity“ je teda iba subjektívnym názorom obzvlášť v danom prípade, keď na jeho aplikáciu (uplynutie prekluzívnej lehoty) zostávala ešte do konca marca 1994 teda jeden rok a 8 mesiacov, kedy sa prostredníctvom prokurátora mohla napadnúť privatizácia z 1. 4. 1991 - teda nie retroaktívne.

Nie je prípustné, aby privatizácie realizované podľa jedného a toho istého zákona požívali odlišnú ochranu právnej istoty vlastníctva investorov, pri preukázateľných pochybeniach štátu v konkrétnych prípadoch.

Ak by teda všeobecné súdy boli na vec použili predmetný zákon, nebolo by možné v dôsledku uplynutia prekluzívnej lehoty spochybňovať zákonnosť privatizácie, v ktorej nadobudla sporné nehnuteľnosti spoločnosť T., a. s.

Sťažovateľka považuje výklad všeobecných súdov o nemožnosti aplikovať na danú vec ustanovenia čl. IV zákona č. 17/1993 Zb. za hrubo arbitrárny a v rozpore s princípmi právneho štátu. Navyše, krajský súd sa v namietanom rozhodnutí nijakým spôsobom nevysporiadal s námietkou sťažovateľky ohľadom potreby aplikácie čl. IV zákona č. 17/1993 Zb. na danú vec.

Je celkom neprijateľné, aby sťažovateľka, ktorá nadobudla sporné nehnuteľnosti v dobrej viere ešte v roku 1998, nie v rámci privatizácie, ale dlho po nej, mala doplácať na chyby štátu, ku ktorým došlo pri privatizácii v roku 1991.

Taktiež je celkom neprijateľné, že v dôsledku rozhodnutí všeobecných súdov musela sťažovateľka sporné nehnuteľnosti opäť kúpiť na dražbe, keďže je na nich sústredená celá jej podnikateľská činnosť. Sťažovateľka investovala do sporných nehnuteľností a do svojho podnikania spojeného s nimi stovky miliónov korún a EUR a ešte aj teraz počas celosvetovej krízy na daných nehnuteľnostiach produkuje a zamestnáva cca 200 zamestnancov.»

V petite sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol, že:

„Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 45/2011 a jeho uznesením z 25. 10. 2011 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 2/2008 a jeho rozsudkom z 26. 4. 2011 porušené.

... zrušuje uznesenie najvyššieho súdu... sp. zn. 4 Obdo 45/2011 z 25. 10. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

alternatívne

... zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25 Cb 2/2008 z 26. 4. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd... alebo Krajský súd v Trnave je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume $2 \times 123,50 + 2 \times 7,41 = 261,82$ EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľky.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označených práv došlo rozsudkom krajského súdu sp. zn. 21 CoKR/25/2010 z 26. apríla 2011, ktorý sa „v namietanom rozhodnutí nijakým spôsobom nevysporiadal s námietkou sťažovateľky ohľadom potreby aplikácie čl. IV zákona č. 17/1993 Zb. na danú vec...“, a tiež to, že rozhodnutia všeobecných súdov v jej veci sú arbitrárne a v rozpore s princípmi právneho štátu. Sťažovateľka v petite sťažnosti žiada vysloviť porušenie svojich označených práv rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, žiada uznesenie najvyššieho súdu zrušiť, alternatívne zrušiť aj rozsudok krajského súdu.

Ústavný súd zistil, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 Cbi/2/2008 z 27. apríla 2010 zamietol jej žalobu o vylúčenie veci (nehnutelností) z konkurznej podstaty úpadcu. Toto

rozhodnutie potvrdil ako vecne správne krajský súd rozsudkom sp. zn. 21 CoKR/25/2010 z 26. apríla 2011.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podala 4. júla 2011 dovolanie sťažovateľka, v ktorom tvrdila, že rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu spočívajú na nesprávnom posúdení veci, pretože odvolací súd sa nezaoberal otázkou vydržania nehnuteľností, či aplikácie zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 17/1993 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej republiky č. 253/1991 Zb. o pôsobnosti orgánov Slovenskej republiky vo veciach prevodov majetku štátu na iné osoby a o Fonde národného majetku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 17/1993 Z. z.“), ktorý podľa sťažovateľky má zásadný vplyv na objektívne rozhodnutie vo veci samej.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky proti rozhodnutiu krajského súdu po jeho preskúmaní odmietol, pretože dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ani v zmysle § 237 OSP.

Vzhľadom na to, že najvyšší súd odmietol dovolanie z procesných dôvodov, ústavný súd preskúmal aj rozhodnutie krajského súdu a dospel k záveru, že námietky sťažovateľky v okolnostiach danej veci sú nedôvodné. Hoci krajský súd jej naozaj nedal odpoveď na zásadnú námietku, ktorou tvrdila, že na jej prípad sa malo aplikovať ustanovenie čl. IV zákona č. 17/1993 Z. z., ale na druhej strane prvostupňový súd dal jasnú odpoveď na všetky otázky. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu okrem iného vyplýva: *„V prejednávanej veci ide o absolútnu neplatnosť rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k prevodu majetku štátneho podniku na FNM a následne na akciovú spoločnosť... Ustanovenie čl. IV zákona č. 17/1993 Zb. ktorým sa novelizuje zákon č. 91/1992 Zb. a nadobudol účinnosť dňa 1. 1. 1993, určuje štátu možnosť domáhať sa neplatnosti v určitej lehote. V konkurznom konaní a ani v tomto konaní sa nedomáha štát neplatnosti prevodu alebo prechodu vlastníctva štátu na iné osoby. Okrem toho vzhľadom na všeobecne platné zásady právneho štátu nie je však možná retroaktivita právnej úpravy bez výslovného určenia v právnom predpise, preto nemožno tento zákon použiť na privatizačný projekt vyhotovený a schválený*

pred účinnosťou tohto zákona.“ S týmito závermi sa krajský súd stotožnil podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP.

Obdobne sa krajský súd stotožnil so závermi okresného súdu k zákonným predpokladom vydržania, ktoré boli rozvedené na s. 13 a 14, a ústavný súd nemá žiadny relevantný dôvod do tohto rozhodnutia zasahovať, pretože je legitímne a zrozumiteľné. Aj ďalšie skutkové a právne závery okresného súdu v danej veci (spolu na 18 s.) nemožno označiť za arbitrárne a bez opory v platnej legislatíve, a preto je podľa názoru ústavného súdu aj rozsudok krajského súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, pretože dáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď aj na iné relevantné právne otázky, ktoré s vecou súvisia. Inak povedané, vo vzťahu k rozsudku krajského súdu absentuje v sťažnosti ústavnoprávny rozmer a možný zásah do označených práv sťažovateľky.

Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojim vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo ak by v prípade opravných konaní všeobecný súd odmietol opravný prostriedok, alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím, čo však nie je evidentne prípad sťažovateľky.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05)

a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, I. ÚS 51/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V rozsudku krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP).

Ústavný súd preto konštatuje, že nezistil ani nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu (v spojení s rozhodnutím okresného súdu) pri aplikácii sporného čl. IV zákona č. 17/1993 Z. z., resp. iných právnych otázok (otázky vydržania), ktoré by mali za následok porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Obdobne sťažnosť je zjavne neopodstatnená aj vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľky z procesných dôvodov ako neprípustné, pretože z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplývajú zákonné dôvody, pre ktoré najvyšší súd rozhodol tak, ako rozhodol, hoci najvyšší súd posudzoval rozsudok krajského súdu len z hľadiska ním vymedzenej dovolacej otázky (nesprávne právne posúdenie veci) a jeho prieskum z hľadiska možného zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa v ostatných smeroch nebol ani realizovaný.

K tomu ústavný súd tiež poznamenáva, že sťažovateľka v sťažnosti bližšie ani neuviedla (konkrétne neodôvodnila), v čom vidí porušenie svojich označených práv podľa ústavy a dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, a preto ústavný súd v záujme ochrany jej práv a argumentácie pristúpil len k posúdeniu rozsudku krajského súdu.

K námietke sťažovateľky týkajúcej sa porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd tiež stručne uvádza, že jeho judikatúra je stabilizovaná v tom smere, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru (kam patrí aj právo vlastníť majetok), ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 392/08, I. ÚS 51/2010).

Z tohto dôvodu je preto v kontexte už uvedeného sťažnosť taktiež zjavne neopodstatnená, a navyše v okolnostiach prípadu ústavný súd ani nezistil, že by mohla byť daná príčinná súvislosť medzi námietkami sťažovateľky a namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy. Preto bola jej sťažnosť odmietnutá v tejto časti tiež ako zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní neprichádzalo do úvahy už rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2012